स वा कर्णो महाबुद्धिः सर्व्वशस्त्रभृतांवरः। न मुक्तवान् कथं सूत तामभोघां धनञ्जये।
तवापि समतिक्रान्तमेतद्वावल्लाणे कथं। एनमर्थं महायुद्धे यत्त्वया नावबोधितः। ८२६
॥ सञ्जय उवाच ॥ दुर्य्योधनस्य शकुनेर्मम दुःशासनस्य च। रात्रौ रात्रौ भवत्येषा नित्यमेव समर्थना।
त्वं सर्व्वसैन्यमुत्सृज्य जहि कर्णं धनञ्जयं। प्रेष्यवत् पाण्डुपाञ्चालानुपभोक्ष्यामहे ततः।
अथ वा निहते पार्थे पाण्डुष्वन्यतमं ततः। स्थापयेद्युधि वार्ष्णेयस्तस्मात् कृष्णो निपात्यतां।
कृष्णो हि मूलं पाण्डूनां पार्थः स्कन्ध इवोद्गतः। शाखा इवेतरे पार्थाः पाञ्चालाः पत्रसंज्ञकाः।
कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः कृष्णनाथाश्च पाण्डवाः। कृष्णः परायणञ्चैषां ज्योतिषामिव चन्द्रमाः। ८२७
तस्मात् पर्णानि शाखाश्च स्कन्धञ्चोत्सृज सूतज। कृष्णं हि विद्धि पाण्डूनां मूलं सर्व्वत्र सर्व्वदा।
हन्याद्यदि हि दाशार्हं कर्णो यादवनन्दनं। कृत्स्ना वसुमती राजन् वशं ते स्यान्न संशयः।
यदि स निहतः शयीत भूमौ यदुकुलपाण्डवनन्दनो महात्मा। ननु तव वसुधा नरेन्द्र सर्व्वा सगिरिसमुद्रवना वशं व्रजेत।
सा तु बुद्धिः कृताऽप्येवं जागर्त्ति त्रिदशेश्वरे। अप्रमेये हृषीकेशे युद्धकाले त्वमुह्यत।
अर्ज्जुनञ्चापि कौन्तेयं सदा रक्षति केशवः। नह्येनमैच्छत् प्रमुखे सौतेः स्थापयितुं रणे। ८२७
अन्यांश्चास्मै रथोदारानुपास्थापयदच्युतः। अमोघां तां कथं शक्तिं मोघां कुर्य्यामिति प्रभो।
यच्चैवं रक्षते पार्थं कर्णात् कृष्णो महामनाः। आत्मानं स कथं राजन्न रक्षेत् पुरुषोत्तमः।
परिचिन्त्य तु पश्यामि चक्रायुधमरिन्दमं। न सोऽस्ति त्रिषु लोकेषु यो जयेत जनार्द्दनं।
॥ सञ्जय उवाच ॥ ततः कृष्णं महाबाहुं सात्यकिः सत्यविक्रमः। पप्रच्छ रथशार्द्दूलः कर्णम्प्रति महारथं।
अयञ्च प्रत्ययः कर्णे शक्तिश्चामितविक्रमा। किमर्थं सूतपुत्रेण न मुक्ता फाल्गुने तदा। ८२८०
॥ वासुदेव उवाच ॥ दुःशासनश्च कर्णश्च शकुनिश्च ससैन्धवः। सततं मन्त्रयन्ति स्म दुर्य्योधनपुरोगमाः।
कर्णं कर्णं महेष्वास रणेऽमितपराक्रम। नान्यस्य शक्तिरेषा ते मोक्तव्या जयताम्वर।
ऋते महारथात् पार्थात् कुन्तीपुत्राद्धनञ्जयात्। स हि तेषामतियशा देवानामिव वासवः।
तस्मिन् विनिहते सर्व्वे पाण्डवाः सृञ्जयैः सह। भविष्यन्ति हतात्मानः सुरा इव निरग्रयः।
तथेति च प्रतिज्ञातं कर्णेन शिनिपुङ्गव। हृदि नित्यन्तु कर्णस्य बधो गाण्डीवधन्वनः। ८२८५
अहमेव तु राधेयं मोहयामि युधाम्वर। ततो नावासृजच्छक्तिं पाण्डवे श्वेतवाहने।
फाल्गुनस्य हि तं मृत्युमनिवार्य्य युयुत्सतः। न निद्रा नच मे हर्षो मनसोऽस्ति युधाम्वर।
घटोत्कचे व्यसितां तु दृष्ट्वा तां शिनिपुङ्गव। मृत्योरास्यान्तरान्मुक्तं पश्याम्यद्य धनञ्जयं।
न पिता न च मे माता न यूयं भ्रातरस्तथा। न च प्राणास्तथा रक्ष्या यथा बीभत्सुराहवे।
त्रैलोक्यराज्याद्यत्किञ्चिद्भवेदन्यत् सुदुर्लभं। नेच्छेयं सात्वताहं तद्विना पार्थं धनञ्जयं। ८२९०
अतः प्रहर्षः सुमहान् युयुधानाद्य मेऽभवत्। मृतं प्रत्यागतमिव दृष्ट्वा पार्थं धनञ्जयं।
अतस्त्वं प्रहितो युद्धे मया कर्णाय राक्षसः। न ह्यन्यः समरे रात्रौ शक्तः कर्णं प्रबाधितुं।